

Wouter Helders

Verraad

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Willemstad, Curaçao, 2001

‘Gefeliciteerd, jongen.’

Joey Santana’s mond viel open toen hij zag wat zijn vader zojuist in zijn hand had laten vallen. Het gele schild met het steigerende paard erop dat aan de sleutel bungelde, kon maar één ding betekenen. Hij wierp een dankbare blik op zijn vader en moeder en rende naar buiten.

De Ferrari 360 Spider stond op de oprit. De rode lak van het racemonster glom in het licht van de opkomende zon.

‘Wat!’ Joey schreeuwde van verbazing toen hij naar de auto toe rende. Terwijl hij zijn handen liefkozend over de auto liet glijden, keek hij op en zag zijn ouders in de deuropening naar hem kijken. ‘Dit is te gek pa en ma! Fuck! Hoe vet is dit!’

‘Taalgebruik, Joe!’ Zijn vader keek hem streng aan. ‘Je bent achttien nu. Ik heb deze auto voor je gekocht omdat je een man bent. En vloeken is een teken van zwakte.’

‘Sorry pa,’ zei hij zonder zijn vader aan te kijken. Hij had alleen maar oog voor de glanzende auto die voor hem stond en liet de ene na de andere enthousiaste kreet horen. ‘Die velgen zijn echt *master!* En die koplampen. Wat dik!’

Zijn vader kwam hoofdschuddend naast hem staan. ‘Ga er eens in zitten zodat je moeder een foto van je kan maken.’

Joey opende de deur en nam plaats in het met leer beklede kuipstoeltje. ‘En hoe voelt dat?’

Joey klemde het sportstuur in zijn handen en nam het interieur van de

Ferrari in zich op. Alles aan de auto rook en voelde nieuw.

‘Goed pa,’ zei hij hees.

Zijn vader gaf een zacht kloppje op het portier. ‘Tijd voor een testrondje, vind je niet?’

‘Nu?’

Zijn vader knikte en haalde een hek opener uit zijn zak. Hij drukte hem in en gaf het apparaatje aan Joey. ‘Leg maar in de auto voor als je terugkomt.’

‘Oké.’ Joey legde de opener in de middenconsole en startte de auto, die laag brommend tot leven kwam. Hij trapte een paar keer hard op het gas met de koppeling ingetrapt zodat de motor loeide. De twee mannen keken elkaar grijnzend aan.

‘Zorg dat je over een kwartier thuis bent voor het ontbijt,’ hoorde Joey zijn vader nog roepen, voor hij met spinnende wielen de oprit afstoot.

De toegangsweg naar hun landgoed was, op een paar over de weg heen schietende leguanen na, verlaten en Joey schakelde snel door naar de zesde versnelling. Hij genoot. Zo vroeg in de morgen was de zon nog niet zo fel en de warmte voelde aangenaam op zijn gezicht. Terwijl hij over de landtong racete die bijna helemaal van zijn familie was, rook hij de zilte lucht van het Spaanse Water en haalde diep adem. De Ferrari lag als een blok op de weg en reageerde perfect. Hij vroeg zich af wat zijn vrienden zouden zeggen als ze hem zo zouden zien. Wat Esmeralda met hem zou willen doen nu hij de mooiste auto van het eiland had.

Na een kleine kilometer schoot hij langs de ommuurde tuinen van de eerste villa’s die langs het binnenmeer stonden. Hij remde hard af en gierende door een bocht die de weg naar de landtong deed aansluiten op de vilawijk. Voor hem strekte zich een recht stuk van bijna achthonderd meter uit. Hij keek even snel en zag dat de weg verlaten was, de 3,6 liter V8-motor ronkte zwaar en voor hij het wist, had hij het gaspedaal tegen de vloer gedrukt en zond de wagen brullend voorwaarts. De vierhonderd pk die hij losliet, drukten hem hard in zijn stoel en hij joelde uitgelaten toen hij steeds sneller langs de huizen schoot.

De klap kwam als een volkomen verrassing en even dacht hij dat hij zich het geluid en de lichte schok had ingebeeld, maar een blik in de achteruitkijkspiegel deed hem verstijven en hard op de rem trappen. Hij kwam

pas honderd meter verder tot stilstand en bleef even besluiteloos zitten.

Hij staarde met wijd opengesperde ogen in zijn spiegels. Het lag er echt. Een klein, donker bundeltje. Midden op straat. Joey wist meteen wat hij geraakt had en hij werd bang. Het was een klein meisje, aan de kleren te zien, en ze lag roerloos, als een neergesmeten poppetje. Hij had haar met minimaal honderd kilometer per uur geraakt.

Er was nog niemand naar buiten gekomen om naar het kindje te kijken. Hij nam het besluit op de automatische piloot, zonder verder na te denken. Hij schakelde terug, gaf gas en reed weg.

Hij nam een andere weg terug en reed vijf minuten later de oprit van het Santana-landgoed op. Zijn vader kwam glimlachend naar buiten toen hij uitstapte, maar Joey zag dat de oude man verstijfde toen hij hem zag.

‘Wat is er gebeurd, Joe? Wat heb je gedaan?’

Joey kon alleen maar stamelen en keek beschaamd naar de grond toen zijn vader hem bij de schouders pakte en door elkaar rammelde.

‘Wat is er verdómmе gebeurd? Praat tegen me!’

Joe slikte. Tranen welden op en rolden over zijn wangen. ‘Ik...’ Hij slikte weer om het brok dat zijn keel leek te blokkeren weg te krijgen. ‘Ik heb iemand aangereden... Ik...’

‘Wat?’ Zijn vader nam een stap naar achteren en sloeg hem met de vlakke hand in het gezicht. ‘Hoe heb je dat verdomme voor elkaar gekregen?’

Joey dook ineen. Als zijn vader vloekte was hij echt boos. En als zijn vader boos was, kon je beter niet bij hem in de buurt zijn.

‘Waar is het gebeurd? Wie heb je aangereden?’

‘Ik...’

Zijn vader gaf hem weer een klap in het gezicht en Joey begon te snikken.

‘Verdomme!’ Zijn vader liep weg en ging op zijn knieën voor de auto zitten en vloekte weer. ‘Kom hier.’

Joey liep langzaam naar zijn vader toe en volgde zijn blik om zich onmiddellijk weer om te draaien om over te geven. Net naast de rechterkoplamp van de auto, aan de zijkant van de grill, was een grote deuk te zien. Eromheen zaten wat alleen maar bloed en botresten konden zijn en iets wat op een pluk blonde haren en een blauw haarlint leek.

‘Je hebt een kind aangereden,’ gromde zijn vader. Hij stond op en kwam

met gebalde vuisten op Joey af gelopen. ‘Je hebt een kind aangereden en je bent doorgereden.’ Hij hief zijn vuist op en sloeg Joey vol in het gezicht. Joey ging neer en hief afwerend zijn handen op, maar het was niet nodig, want zijn moeder kwam schreeuwend tussenbeide. ‘Stop George! Stop!’

De stem van zijn moeder leek zijn vader wat te kalmeren en Joey krabbelde vlug overeind.

‘Hij heeft iemand aangereden. Een klein meisje.’ Zijn vader wees beschuldigend naar hem. ‘Ik ga nu de politie bellen.’

Zijn moeder sloeg haar hand voor haar mond, maar toen zijn vader naar binnen liep, greep ze hem bij de arm. ‘Nee George, dat doe je niet.’ Ze ging tussen Joey en zijn vader in staan. ‘Wat bereiken we daarmee, George?’ Zijn vader keek haar niet-begrijpend aan. ‘We moeten rustig blijven,’ zei ze terwijl ze zijn hand vastpakte. ‘Geen paniek nu, misschien valt het allemaal wel mee.’

‘Mam, pap heeft gelijk, misschien moeten we...’

‘Stil!’ zijn moeder draaide zich naar hem om en keek hem fel aan. ‘Naar binnen jij.’

‘Maar mam...’

‘Naar binnen!’

Joey gaf het op. ‘Het is te hopen voor je dat ze niet dood is!’ schreeuwde zijn vader hem na toen hij als een geslagen hond naar binnen liep.

Hij bleef de rest van de dag op zijn kamer, huilde veel en luisterde naar zijn ouders die beneden ruziemaakten. Het was bijna avond toen zijn vader zonder kloppen zijn slaapkamerdeur openrukte. Joey die uit het raam stond te staren, deinsde terug, maar zijn vader bleef in de deuropening staan. ‘Ze heette Vera Smit,’ zei hij zachtjes.

Joey voelde de grond onder zich wegzakken en moest zich vastgrijpen aan zijn bureaustoel om te blijven staan.

‘Pak je spullen.’

‘Moet ik naar...?’

Zijn vader keek hem vol minachting aan en viste wat uit de binnenzak van zijn colbert. Hij gooide het op de grond voor Joeys voeten. ‘Je gaat hier weg. Ik wil je nooit meer zien.’ Even bleef hij nog in de deuropening staan, toen deed hij een stap naar achteren en smeed de deur achter zich dicht.

Joey hoorde hem de trap af stampen en bleef verstijfd achter. Een tijdje stond hij zo. Toen raapte hij de envelop die zijn vader naar binnen had gegooid op en scheurde het open. Er zaten twee papieren in. Het eerste was een briefje waarop in zijn moeders pietluttige handschrift een telefoonnummer, een adres in Rotterdam en de naam David Morgenstern stonden. De naam kwam hem vaag bekend voor, misschien van honkbal of de synagoge. Het tweede papier was een ticket naar Nederland. Hij vertrok nog die avond.